

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In mijn preek van vandaag
wil ik met u eens nadenken over:
Wie is God voor mij?
Welk beeld hebben wij van God?
En moeten we dat beeld soms iets bijstellen?

Toen ik op het seminarie zat,
de priesteropleiding in Breda,
moesten wij als studenten allemaal eens iets meenemen
wat te maken had met ons beeld van God.
Ik nam toen een klein kruisbeeldje mee.
Dat heb ik altijd op tafel liggen als ik aan het bidden ben.
Een andere student nam een kleine icoon mee
met een afbeelding van de barmhartige Jezus.
Zo hadden we allemaal iets meegenomen
dat iets liet zien van ons beeld van God.

In het evangelie van vandaag zien we ook
een beeld van Jezus.
Een heel spannend verhaal.
De leerlingen zitten in een bootje op het water
en zijn onverwachts in slecht weer terecht gekomen.
Storm.
En Jezus is er niet bij.
Die is alleen achtergebleven om te bidden.
De zenuwen van de leerlingen zijn tot het uiterste gespannen.
En tot overmaat van ramp
zien ze ineens iemand over het water lopen.
Wij kennen het verhaal, dus wij schrikken niet meer zo.
Maar de leerlingen denken dat het een spook is.
Ze schreeuwen het uit van angst.
Een spook.
Dat is het beeld dat de leerlingen op dat moment hebben
van Jezus.

Maar dan onmiddellijk grijpt Jezus in.
'Wees gerust, Ik ben het. Vrees niet.'
En het lijkt erop dat de leerlingen op een of ander manier
de stem van Jezus herkennen.
Maar toch wil Petrus nog wel even wat meer zekerheid.
'Als U het bent, zeg mij dan dat ik over het water
naar U toe moet komen.'
Echt Petrus, hè!
Een beetje overmoedig, maar ook wel heel spontaan.
En waarachtig: Jezus zegt heel eenvoudig:
'Kom.'
Wij priesters zeggen wel eens een beetje gekscherend:
Dat is de kortste preek in de Bijbel.
Drie lettertjes: Kom.

En Petrus zet zijn voet op het water.
En hij voelt dat hij niet door het water heen zakt.
Bijna zoals je een eerste stap zet
op het ijs van een net bevroren slootje.
En zo loopt Petrus vol geloof over het water heen
naar Jezus.
Pas op het einde verliest hij zijn geloof.
Maar dan grijpt Jezus hem vast.
En vervolgens stappen ze samen het bootje in
en de wind gaat liggen.

En wat doen de andere leerlingen.
Ook zij stellen hun beeld van Jezus bij.
Dit is geen spook.
Dit is iemand die zelfs de baas is over de storm.
En terwijl zij zich voor Jezus neerwerpen, zeggen zij:
'Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon.'

In de eerste lezing moest Elia zijn beeld van God
ook enigszins bijstellen.
Voordat deze lezing begint
had Elia meegemaakt hoe God antwoordde
met vuur uit de hemel.

Elia had namelijk de profeten van de afgod Baäl uitgedaagd
wie nou werkelijk de ware God was.
En zo hadden ze allebei een altaar gebouwd
met een offerdier erop.
En de god die zou antwoorden met vuur uit de hemel,
die zou de ware God zijn.
En zo schreeuwden de Baäl profeten luid naar hun god Baäl,
om vuur vanuit de hemel te zenden.
Maar er gebeurde niets.
Hoe ze ook schreeuwden en lawaai maakten,
er gebeurde niets.
Maar toen Elia bad tot de God van
Abraham Isaäk en Jakob,
toen schoot het vuur vanuit de hemel neer
en verteerde het offerdier op het altaar.
En nu wisten de mensen
die allemaal toe stonden te kijken,
wie de ware God was.
Niet de Baäl, maar de God van Elia.

Maar nu begint ons verhaal van vandaag.
God vindt het beeld van vuur uit de hemel
niet voldoende.
God wil nog een andere kant van Zichzelf laten zien.
En zo leidt God Elia in een grot en zegt:
'Ga naar buiten om Mij te ontmoeten.'
En dan komt er eerst een zware storm.
Maar de Heer was niet in de storm.
Dan een zware aardbeving.
Maar ook daarin was de Heer niet.
Dan een vuur.
Nou, dacht Elia,
in dat vuur zal God toch zeker wel zijn.
Dat had hij immers toch nog maar net zo meegemaakt.
Maar ook in het vuur was God deze keer niet.

En toen kwam 'het suizen van een zachte bries'.
Ik vind alleen al dat zinnetje zo mooi:
'Het suizen van een zachte bries.'
En Elia wist het direct.
Hier is God aanwezig.
En Elia valt in aanbidding voor God neer.

God wilde aan Elia laten zien:
Soms moet Ik als vuur zijn.
Maar nog liever ben Ik
als 'het suizen van een zachte bries'.
Elia moest zijn beeld van God bijstellen.

Klopt ons beeld van God nog?
Of misschien kun je nog beter het volgende zeggen:
Hebben wij al geleerd dat God niet in één beeld is te vangen.
Hij is de levende God.
Hij is wel altijd de liefhebbende God,
maar altijd weer anders.
Vaak met zijn armen wijd uitgestrekt
om ons te verwelkomen.
Soms moet Hij ook
als een liefhebbende Vader, ons corrigeren.
En soms is Hij als een vuur
om de vijand op een afstand te houden.
Maar altijd is Hij een liefhebbende God.
Amen.